

saa kogende rød i Hovedet, at Ansigtets Fregner skinnede ganske hvide — takkede han med et hjærteligt Smil.

Derpaa gik han hen til Hansine, der stod halvt sanseløs og saa' mod Gulvet, og rakte hende bægge sine Hænder. Hun gav ham — skønt nølende — ogsaa bægge sine, som han trykkede varmt og længe, mens han tavst betragtede hende.

Hun forstod godt, at han vilde have hende til at se op; men hun kunde ikke faa sig selv dertil. Da han endelig gav hendes Hænder fri, skottede hun hen til Veninden, mens der gik et Lettelsens Suk igennem hende, — hun havde været angst for, at han skulde kysse hende.

I det samme aabnedes sagte Døren til Køkkenet, og Moderen kom ind i nystroget Bomuldsforklæde og med en lille sort Hue paa Hovedet. Hun var i første Øjeblik stærkt benauet, og da hun søgte at skjule dette, fik hendes Maade at hilse paa og hele Væsen overfor Emanuel et Skær af halvt mistænksom Tilbageholdenhed.

Emanuel tog hendes Haand og sagde nogle Ord om, at han haabede, Anledningen til hans Komme var hende bekendt, og at hverken hun eller hendes Mand nærede Frygt for at betro ham Hansines Fremtid. Han vilde da — tilføje